

[Ole Bjørn Kraft.]

den amerikanske unions stilling, State of Union Message. Her findes der nemlig en personlig vurdering af de politiske spørgsmål, der er oppe i tiden, en vurdering, der kaster lys og liv over de politiske spørgsmål og ikke blot tager dem som noget tørt og noget, man lige skal igennem. Man skal nævne, at Danmark står bag ved NATO-politikken, at Danmark vil gøre en indsats i FN, at Danmark har nordiske interesser o. s. v. Jeg kunne ønske en mere personlig engagering i disse problemer. Jeg skal naturligvis ikke belære den højtærede statsminister, men det er et ønske hos mig af én bestemt grund, nemlig fordi jeg tror, at tinget trænger til at tale på en sådan måde, at det bliver en appel til befolkningens medvirken, så der kan komme en ny interesse omkring de store spørgsmål, som vi behandler her; det kan man yde et bidrag til ved at engagere sig personligt i de ting, som der her er tale om. Det ved jeg at den højtærede statsminister gør, men det bør også finde udtryk, og i al ærbødighed har jeg altså gerne villet sige disse ting, fordi jeg tror, det er i overensstemmelse med det, der var tanken, da grundloven blev gennemført.

Mens jeg er ved at tale om åbningstalen, vil jeg benytte lejligheden til at sige, at nu må den tid snart være forbi, da man uanset partifarve betegner åbningstalen som en trontale. Det er ingen trontale. En trontale er en tale fra tronen, men her er der tale om en redegørelse fra landets statsminister. Jeg så meget gerne, at Hans Majestæt Kongen fik lejlighed til at tale fra tronen til tinget, når det åbnes, således som andre nordiske konger gør. Det ville give denne åbning noget af den festivitas, som den i sandhed mangler i øjeblikket, og som vi på den ene og den anden måde forgæves har søgt at bibringe den, men uden nævneværdigt held.

I tilslutning til, hvad der allerede er sagt, vil jeg gerne omtale en ganske speciel ting. Den amerikanske præsident, Kennedy, sagde sidste år i sin tale ved De Forenede Nationers generalforsamling under en drøftelse af Sovjetunionens påstand om, at vesten var kolonimagt, den vestlige kolonialisme o. s. v.: Vi i Amerika har været en koloni, vi ved meget godt, hvad kolonialisme er. Det

betyder de stærkes udnyttelse af de svage, de manges udnyttelse af de få, styrende, der ikke anerkendes af dem, de styrer. Og han fortsatte med at skildre, hvorledes dette i høj grad kunne gøres gældende over for det kommunistiske imperium i Central- og Østeuropa, hvor befolkningerne — som vi alle ved, og det drejer sig jo om 100 millioner mennesker — lever under regeringer, indsat af fremmede tropper i stedet for ved frie institutioner.

I en lignende forbindelse betegnede den australske statsminister, Menzies, den russiske ministerpræsident, Khrustjev, som en hykler, når han angreb vesten, da kendsgerningen er, at det største kolonirige, der eksisterer, er Sovjetunionens.

Disse kendsgerninger var baggrunden for en indstilling, som Europarådets udvalg for de ikke-repræsenterede nationer — d. v. s. de østeuropæiske nationer, som burde have siddet i Europarådet, men som ikke er der — afgav, og hvori det fremhævedes, at samtidig med at vesten har frigivet nationer og givet dem selvbestemmelsesret, har Sovjetunionen skabt et kæmpestort koloniimperium i Central- og Østeuropa under Sovjets kontrol. Det er også fuldstændig rigtigt. Den tidligere engelske udenrigsminister, Anthony Eden, nu lord Avon, har i en artikel i Foreign Affairs fremhævet, at mens vesten har givet 18 nationer med mange hundrede tusinde mennesker friheden, har Sovjetunionen siden 1945 lagt 12 nationer med 120 millioner mennesker ind under sin kontrol imod disse befolkningers vilje og ud fra en politik, der tilstræber at udlette deres nationale identitet.

I det forslag, som udvalget fremsatte, og som vedtoges af forsamlingen, henstiller man til Europarådets ministerkomité at opfordre medlemslandenes regeringer til at bede De Forenede Nationer fastholde og insistere på kravet om, at disse befolkninger får lejlighed til at afgøre deres egen skæbne ved frie valg.

Det andet afsnit af forslaget til forsamlingen, som enstemmigt blev vedtaget, uanset partifarve, af delegationer fra alle Europarådets lande, gik ud på, hvis Sovjet fortsætter med disse beskyldninger imod vesten for imperialisme, kolonialisme og for at undertrykke andre folk — hele den propagandaform, som vi til ulidelighed er